Sants i barris veïns
5.000 exemplars
distribució gratuïta
mensual
desembre 2008
BarriSants.org

la Burxa

10 anys

periòdic de comunicació popular

núm.124

OPINIÓ

La llei contra la violència de gènere continua estant al punt de mira de les crítiques, de la mateixa manera que el problema pel qual es va promulgar persisteix. Però... què hi ha darrere d'aquestes crítiques? PÀGINA 2

Vida d'un maqui

PÀGINA 6

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, de Berga, ens presenta l'autobiografia de Joan Busquets Verges, el Senzill, llibertari i guerriller que va actuar amb els coneguts maquis Ramon Vila Capdevila i Marcel·lí Massana un cop acabada la guerra del 1936.

Nou disc de Nour

PÀGINA 6

En el nou treball de Nour, grup encapçalat pel cantant de la desapareguda formació Cheb Balowsky, s'hi constata una sintetització del seu projecte musical, encaminat cap a un rock àrab amb influències molt diverses.

La plaça Herenni posa en evidència el Districte

La participació ciutadana torna a estar d'actualitat amb la remodelació, prevista per al 2010 i amb un pressupost de 3,5 milions d'euros, de la plaça Herenni, a Hostafrancs. El Districte va editar uns tríptics perquè el veïnat del barri participés de qualque manera en la decisió de com seria aquesta plaça, destinant-hi un reduït espai de set centímetres per set centímetres. Tot i això, ha hagut d'acceptar com a vàlida una butlleta editada per l'Associació de Veïns d'Hostafrancs, que consta de quatre pàgines i on l'espai per a les propostes del veïnat és molt més ampli. La reforma neix amb crítiques, també per part de l'Assemblea de Barri de Sants, que ha assenyalat la falta de qüestionament sobre els usos socials de la plaça.

La Burxa ha parlat amb Josep Pons, membre del Centre Social de Sants i de la Comissió de Veïns de la Bordeta, perquè fes una petita radiografia de la participació al barri des que fa dos anys el Districte va promoure un seguit d'acords amb el teixit associatiu del barri per millorar-la.
Pàgina 3

Vista nocturna de la plaça Herenni, a Hostafrancs, que està immersa en un procés de remodelació. NATÀLIA RAMOS

Arreu

No perdem el nord

PÀGINA 11

Com cada any, la cloenda del Correllengua es va dur a terme a Perpinyà, coincidint amb la commemoració del Tractat dels Pirineus. Oferim una radiografia dels projectes i de les dinàmiques que es duen a terme al nord.

En moviment

Crisi financera

PÀGINA 8

Quines possibilitats tenim de fer un ús diferent dels diners, que mantingui criteris de transparència, sostenibilitat i compromís social? Experiències com Coop57 ens fan veure que les possibilitats existeixen, i existeixen de veritat.

Cultura

Teatre anticomercial

PÀGINA 10

La primera Mostra de Teatre Anticomercial i de Dones es va dur a terme a diversos espais de la ciutat. L'objectiu era fer un homenatge a les dones que s'han dedicat o es dediquen al teatre i posar de relleu les mancances que existeixen per gaudir del teatre de manera lliure.

Assemblea d'estudiants a l'edifici històric de la Universitat de Barcelona. ALBERT GARCIA

Estudiants en peu de guerra pel Pla Bolonya

El mes de novembre ha suposat un daltabaix a les universitats catalanes. La imposició de l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES) ha fet mobilitzar milers d'estudiants arreu dels Països Catalans, i no només al carrer. Sis facultats i un rectorat resten ocupats per estudiants que reivindiquen un debat públic i participatiu sobre l'anomenat Pla Bolonya, el qual encara no s'ha produït. Aquestes ocupacions, impulsades pel Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) i les assemblees de facultat, finalitzaran quan els rectors i les rectores acceptin les demandes posades damunt la taula per part de l'estudiantat català. PÀGINA 8

Miren Legorburu

Entrevista a la regidora d'Acció Nacionalsita Basca a l'Ajuntament d'Hondarribia. **Pàgina 12**

Opinions

Editorials

Volen que participem?

És curiosa la manera com el Districte de Sants-Montjuïc entén la participació. Deu ser que volen que ho fem, però en veu baixa i sense fer gaire renou?

Un cop més hem de parlar de participació ciutadana. Però, quina participació? Com concep el Districte aquesta paraula? Doncs sembla que per a ells és, simplement, escriure un parell de minses línies per explicar i proposar alguns aspectes de la reforma de la plaça Herenni (més coneguda com la *plaça del Sol*), a Hostafrancs. És intolerable que un equip com el del Districte pretengui que la ciutadania expressi tot el que hauria de suposar la reforma de la plaça en un tríptic on se cedeix a aquest fi un espai ridícul. La reforma en qüestió no és només decidir si tendrà una zona verda, un parc o una glorieta, sinó quins usos es donen a la plaça i fer, en conseqüència, la reforma d'acord amb aquests usos socials. Que fa dos anys el Districte proposés millorar la participació del barri a través del teixit associatiu i que després publiqui tríptics que no tenen cap valor és tot un despropòsit. Volem participar en igualtat de condicions i amb uns compromisos establerts, perquè ja sabem que després tot queda en paper mullat. Està clar que la participació ciutadana, doncs, ha de ser real i sense cap tipus d'exclusió, i també que hi ha d'haver la voluntat d'escoltar el conjunt de la població que vol incidir de qualque manera en la vida del barri i en els seus canvis. No estem parlant només de reformes, sinó de nyaps que es van sumant a mesura que passen els mesos i els anys. La plaça Herenni n'és un exemple, però també en tenim d'altres que ens fan veure que la participació que pretén el Districte és una participació en veu baixa i sense fer gaire renou, no sigui que el veïnat pugui decidir de veritat.

L'educació, en lluita

Les últimes lleis educatives han provocat reaccions oposades a diferents estaments educatius.

Durant el mes de novembre han esclatat dues mobilitzacions en l'àmbit de l'educació. D'una banda, l'ensenyament obligatori s'ha manifestat en contra de la LEC, una llei que obre les portes a la privatització de l'ensenyament públic. D'altra banda, els diversos actors que conformen l'àmbit universitari estem assistint a les protestes, en forma de manifestacions i tancades a diverses facultats, contra el Pla Bolonya, que portarà la privatització i la restricció d'accés a la universitat. I, mentrestant, els nostres dirigents miren cap a un altre costat, amb el pretext que res ja no es pot canviar. I observem astorats com cada quatre anys ens canvien el model educatiu a plaer, sense pensar que l'educació és el futur d'un poble.

Opinió

Una llei impotent

Meritxell Sánchez Amat

Després de quatre anys des de l'aprovació de la llei contra la violència de gènere, el problema continua i se senten veus que posen en dubte la seva eficàcia. Moltes d'aquestes veus són malintencionades, d'aquells que es resisteixen al canvi i aprofiten qualsevol ocasió per reforçar els mites i estereotips sobre homes i dones. D'altres són ingènues: qui pot creure que un problema estructural com és la violència de gènere pugui resoldre's amb una llei? Per definició, una llei és insuficient per canviar els fonaments del patriarcat que conforma com són els homes i les dones i com s'han de relacionar, justificant les desigualtats i el poder dels homes sobre les dones amb les diferències biològiques.

Al contrari d'allò que molta gent pensa, no són les lleis qui canvien la societat, sinó la societat qui canvia les lleis. Per tant, cal valorar com un avenç que la societat demani una llei que posa nom al problema i articula mesures de protecció i de prevenció. Ara bé, moltes d'aquestes mesures no s'han pogut dur a terme i ni tan sols tenen data per fer-ho per manca de finançament. Les institucions es passen les patates calentes que ha generat la llei, com per exemple la formació de personal sanitari i la creació de protocols d'actuació (recordem que Catalunya segueix sense un protocol sanitari d'actuació en casos de violència vers les dones).

Per a moltes, la llei va néixer coixa, ha crescut mermada i no són pocs els qui volen enterrar-la jove. Si, a més, li demanem més del que pot fer, creixerà la sensació d'impotència que generen les violències i la paràlisi social respecte del tema. I no és això el que cal. Cadascun i cadascuna de nosaltres tenim un paper protagonista en el camí cap a la seva desaparició. Cal que mostrem de manera ferma i clara el nostre rebuig a totes les violències i que no caiguem en la trampa de buscar responsabilitats en la dona que les rep. Cal que ens plantegem què entenem per ***violències*** i identificar-les en la nostra vida quotidiana, no només en les notícies sobre dones assassinades.

Cartes

Bicing

Bernat Costa Reimóndez

Quan va aparèixer el Bicing en aquesta ciutat vaig pensar que era una bona idea. Després de veure com ciutats com Amsterdam tenen un excés de bicicletes abandonades per turistes, l'opció del Bicing em semblava molt bona.

Amb només 3.000 bicicletes, es pretenia donar servei a molts més usuaris. Compartir en lloc de comprar: una bona filosofia.

Però després de gairebé dos anys sent usuari d'aquest servei municipal, m'adono que les coses no s'estan fent bé. Problemes per trobar bicicletes, problemes per deixar-les, bicicletes que no funcionen, un programa informàtic nefast (et diu que no hi ha bicicletes quan tu en veus set o vuit). En fi, una gestió més que deficient per part de l'empresa encarregada. A més, si truques al número d'incidències, poques vegades saben solucionar-te el problema (si és que t'agafen el telèfon!).

A més a més, hi ha certes incoherències en el servei. Perquè no es poden agafar bicicletes a la nit? Com pot ser que bloquegin les parades quan tanca el metro? Amb la bona alternativa que seria als autobusos nocturns...

Aquests són els problemes que es donen quan s'encarrega la gestió d'un parc públic de bicicletes a una empresa de publicitat. No seria més coherent que ho gestionés TMB mateix? O, posats a externalitzar el servei, una empresa com BiciClot, amb anys d'experiència en el lloguer de bicicletes en aquesta ciutat?

Envia'ns el teu escrit a laburxa@barrisants.org o a Can Vies (Jocs Florals, 42. BCN 08014).

Salt de plens

El dia de la ignomínia

Quel Ness

Resulta que *La Vanguardia h*a obert la seva hemeroteca al gran públic mitjançant la consulta al web. Bé, doncs, vaig fer una mica el tafaner i vaig accedir al diari publicat el 27 de gener de 1939, just l'endemà de l'entrada dels rebels a Barcelona. Cal dir que el dia 26 passarà a la història com una gran derrota de Barcelona. La gran dama del Mediterrani, metàfora de la dona encisadora i fetillera, ciutat on fins feia poc hi convivien beats, capellans, guàrdies civils, sindicalistes, anarquistes, pistolers, gitanes i prostitutes en ple Barri Xino, inspiració de poetes i pintors, se'n va anar en orris per culpa de la feixistada invasora. La ciutat va caure sota un règim que va fer de les injustícies la seva raó de ser, que va bastir el seu edifici corcat damunt dels fonaments d'una enorme mentida, que va convertir un país ple de vida, i per tant de contradiccions, en un immens cementiri.

Doncs bé, si aquesta opinió avui dia la pot compartir la immensa majoria de la gent (exceptuant-ne els *frikis* minoritaris de sempre) vegeu com ho pintava el diari. La primera pàgina l'omplia un article només amb lletra, sense cap imatge, amb el titular següent: *«Barcelona para la España invicta de Franco»*, amb el subtítol: *«En este momento histórico* LA VANGUARDIA *dice ¡presente!»*. Cal dir que sota la capçalera del diari hi havia dues línies horitzontals paral·leles, dintre les quals s'hi podia llegir: *«Diario al servicio de España y del Generalísimo Franco»*.

En el text hi ha perles com aquesta: «*...Simplemente la actitud de* LA VANGUARDIA *liberada ha de ser ésta, por hoy: decir "¡Presente!". Aquí está de nuevo el veterano diario para defender los postulados que han sido carne de su carne y entraña de su entraña, los añejos ideales eclipsados por esa ola de locura que lo ha envuelto todo durante los últimos treinta meses, por esa pesadilla horrenda de la que acaba de sacarnos con sin igual heroísmo el Ejercito salvador de Franco. Tiempo habrá para volver sobre el pasado ignominioso. Ahora sólo cabe en nuestro pecho el júbilo de la liberación y el deseo ardiente a España, a la España inmortal, a la España eterna, simbolizada por esa invicta bandera bicolor que ayer, con lágrimas en los ojos, vimos ondear los barceloneses sobre nuestras cabezas abatidas por tantos infortunios...*». L'article acaba amb un: *«¡Viva España! ¡Arriba España! ¡Viva el Generalísimo Franco!»*. L'exemplar era d'un sol full doblegat en quatre pàgines, ja que pel que es diu en el mateix article, els republicans abans de fugir havien destrossat la maquinària dels tallers.

Bé, doncs, des d'aquí agraïm a *La Vanguardia* que ens permeti treure el nas en el femer de la història del franquisme sense haver de pagar peatge al Grup Godó. Ara més que mai s'ha de recordar com les gastaven els salvadors de pàtries putrefactes, els apòstols de la doble moral, els *pitxitxis* de la repressió.

Sants

Participació en dubte

La polèmica ha acompanyat el procés participatiu al voltant de la plaça Herenni. El 28 de novembre va acabar el termini per presentar-hi propostes, i durant el temps que ha durat aquesta fase s'han editat dos models de butlletes perquè el veïnat pugui expressar el seu parer. Ara caldrà veure fins a quin punt aquestes opinions són recollides pel Districte.

Ester Rams
Hostafrancs

Després de mesos de treball, l'Asssociació de Veïns d'Hostafrancs va aconseguir que el Districte s'avingués a endegar un procés participatiu sobre la reforma de la plaça Herenni. El juliol passat, l'ens municipal es va comprometre a escoltar les opinions d'entitats, veïns i escolars.

Des del consistori s'afirma que encara no hi ha cap projecte definit i que les úniques certeses sobre la reforma són que no començarà fins al 2010, que hi ha un pressupost de 3,5 milions d'euros i que es vol donar prioritat als vianants en tot el perímetre de la plaça.

CRÍTIQUES AL PROCÉS PARTICIPATIU

El procés ha rebut crítiques des dels inicis, quan, coincidint amb la Festa Major d'Hostafrancs, l'Ajuntament va presentar les butlletes de participació. Es tractava d'uns fulls que, sota la pregunta «Com vols que sigui la plaça Herenni?», oferien un requadre de set centímetres perquè el veïnat pogués dir-hi la seva. L'escàs espai per respondre i la poca concreció de la pregunta van indignar fins i tot Convergència i Unió, que va qualificar de «burla» el procés participatiu.

Paral·lelament, l'AV d'Hostafrancs va editar un nou model de butlleta, que l'Ajuntament va haver d'acceptar com a vàlida. És més extensa –té quatre fulls– i s'hi plantegen tres preguntes tancades (Què cal millorar de la plaça? Quines actuacions són prioritàries? Com hauria de ser l'espai?) i una d'oberta. Membres de l'entitat veïnal han declarat a LA BURXA que amb la seva proposta pretenien concretar les qüestions a decidir pel veïnat i facilitar la seva participació.

D'altra banda, l'Assemblea de Barri de Sants ha manifestat el seu desacord amb un procés participatiu que es limita a preguntar sobre les reformes físiques, i que en cap moment qüestiona la transformació de l'espai ni els seus usos socials, veritable moll de l'os dels processos de transformació urbana.

Al tancament d'aquesta edició, tot i haver finalitzat la recollida de butlletes, ni l'Associació de Veïns ni el Districte han fet públic un balanç del procés i, per tant, no es coneixen el nombre de participants ni les principals propostes.

MÉS QÜESTIONAMENTS

Aquesta no és la primera ni serà la darrera crítica que es fa als mecanismes de participació del consistori. Sense anar més lluny, un del temes més presents a la passada Audiència Pública va ser la demanda de més participació veïnal en els processos de reforma urbanística.

Imatge de la plaça Herenni, popularment coneguda com la *plaça del Sol*. **NATÀLIA RAMOS**

L'apunt

La publicació dels pressupostos per a l'any 2009 ha posat sobre la taula un altre tema de debat: el desorbitat increment de les partides destinades als càrrecs de confiança, un aspecte sempre delicat però que pren especial rellevància en temps de crisi economica.

Tot i que Jordi Hereu anunciava que el seu sou, el més alt de tots els alcaldes de l'Estat espanyol, i el dels 41 regidors i regidores de l'Ajuntament de la ciutat serien congelats a causa de la crisi econòmica, les partides destinades als sous dels representants polítics i dels alts càrrecs creixen uns percentatges que ronden el 60%.

El consistori s'excusa dient que l'increment es deu al fet que els consellers de districte passaran a tenir un salari, però una anàlisi més detallada dels pressupostos constata que les retribucions que més augmentaran seran les destinades als càrrecs de confiança i als directius municipals.

D'aquest anàlisi, també cal destacar que l'increment de la despesa en personal anirà en detriment de les subvencions a famílies i entitats i de les inversions al territori.

«Quan hem aconseguit alguna cosa ha estat per la mobilització»

Josep Pons

Membre del Centre Social de Sants i de la Comissió de Veïns de la Bordeta

Josep Pons, veterà i incansable membre del moviment veïnal que fa més de trenta anys que treballa per la millora dels nostres barris.

Ester Rams
Sants

Fa dos anys el Districte va promoure uns acords amb el teixit associatiu per millorar la participació. Ha servit d'alguna cosa?
No ha canviat res. Tot el diagnòstic de la participació va servir per justificar un pressupost que havien destinat a la participació ciutadana. El Districte fa el que decideix la regidora; es fan comissions de treball però no t'acaben d'escoltar. Podríem dir que ens convoquen per informar-nos, i no de tot!

Així doncs, com veus la participació al Districte?
Jo no crec en la participació que proposa el Districte. Crec en la participació directa. Per exemple, el cas d'Almeria, 9: un grup de persones va decidir posar una denúncia contra l'obra que envaeix la vorera. Amb aquesta acció s'intenta resoldre el problema i alhora fas que el Districte s'hagi de posicionar. Això és més efectiu que no pas anar a les audiències públiques.

Quina creus que és la forma més efectiva de participar?
Sempre que hem aconseguit alguna cosa ha estat gràcies a la mobilització. Sembla que és a través de la pressió que el Districte ens comença a escoltar i s'adona que el que s'està proposant potser val la pena. Ni Cotxeres, ni l'Espanya Industrial, ni el Vapor Vell van sorgir de la voluntat del Districte. Són una realitat gràcies a la lluita veïnal.

I el Centre Social, és una eina per participar?
Entenc el Centre Social com un espai dels veïns. Sempre hem recolzat les reivindicacions veïnals, i s'ha convertit en l'espai que volíem, un magatzem d'activitats i iniciatives, ple de vida i que acull tothom: Can Vies, els veïns de Vallespir, col·lectius de persones estrangeres i 26 entitats. Hem obert l'espai perquè la gent hi participi com vulgui i hi pugui fer el que cregui convenient!

Sants

A PEU DE CARRER

Enfonsem el capitalisme, refundem les nostres vides

Assemblea de Barri de Sants (ABS)*

Ja fa mesos que sentim parlar sobre la crisi econòmica, però no ha estat fins després de l'estiu que l'ambient de crisi s'ha desfermat i s'ha fet omnipresent als mitjans de comunicació i en boca dels poders públics.

Cada dia del passat mes d'octubre es van perdre 700 llocs de treball a Catalunya, alguns d'ells als nostres barris, mentre es fan donacions milionàries als bancs amb la finalitat de sanejar els seus balanços i per mantenir la capacitat d'endeutament de la població i la confiança en el sistema bancari.

Davant d'aquesta realitat, els moviments socials de Sants i els de la resta de la ciutat ens hem posat a treballar, per assenyalar els responsables d'aquesta situació i denunciar algunes de les mesures que s'estan impulsant. Per aquesta raó vam convocar dues manifestacions, el passats 15 i 29 de novembre, que van treure milers de persones al carrer, i seguirem preparant més accions per fer front a la crisi.

Des de l'ABS denunciem que les crisis econòmiques no fan més que agreujar el creixement de les desigualtats socials i serveixen per imposar polítiques econòmiques cada vegada més salvatges.

Un exemple d'això és la directiva europea de les 65 hores, que tot i que ja fa temps que es va presentar, i que ha de ser aprovada el desembre, ha trobat en la crisi un bon argument per a la seva aplicació. Més enllà que es puguin treballar 65 hores a la setmana, el que s'aprovarà és un programa normatiu del món del treball que legitimarà encara més l'explotació i la precarització de les condicions de treball per als i les treballadores dels estats membres de la Unió Europea.

*Resum del manifest fet per l'ABS coincidint amb les mobilitzacions contra la crisi

13-N: nou capítol de mobilitzacions contra la LEC

Marc Soqueveig Crec
Sants

El 13 de novembre, tal com havien anunciat els sindicats majoritaris a l'ensenyament (USTEC-STEs, CGT i ASPEPC), hi va haver la segona mobilització de protesta contra el projecte de Llei d'educació de Catalunya (LEC) que vol tirar en davant el govern tripartit, amb la complicitat d'una part de l'oposició (CIU) i el mutisme de darrera hora de CCOO i UGT.

Al marge del que van afirmar els mitjans, per deslegitimar la vaga i infravalorar la participació, el que és ben cert és que malgrat no arribar a les xifres de la darrera convocatòria, el seguiment va ser important i la manifestació de Barcelona va gaudir d'una participació multitudinària. Va comptar amb el recolzament de diverses organitzacions estudiantils —Sindicat d'Estudiants, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans i Estudiants en Acció— que van mostrar el seu rebuig frontal al Pla Bolonya.

Un dia abans de la vaga, el conseller d'Educació, Ernest Maragall, presentava al Parlament el projecte d'aquesta llei. El gruixut corró legislatiu començava a rodar «seguint el deixant de les darreres tendències neoliberals aplicades en bona part del conjunt de sistemes educatius públics europeus», tal i com afirmen fonts sindicals.

SEGUIMENT DE LA VAGA

Malgrat no disposar de dades específiques per a Sants, fonts sindicals afirmen que el seguiment es pot equiparar al de la resta de la ciutat. Així, en els nou centres públics de primària, entre un 35 i un 50% del professorat va secundar la vaga, i en els tres instituts s'hi va afegir l'alumnat.

La manifestació contra la LEC va aplegar milers de persones. **AUSTEC-STES**

Hotel de 'protecció oficial'

Laia Sánchez Amat
Sants

Des de la Plataforma Torre Malaia No ens arriben noves dades sobre el mercadeig de l'Ajuntament amb els terrenys de titularitat pública de l'entorn de l'estació. En aquesta ocasió es tracta del solar on ara s'aixeca l'hotel AC-Sants. La plataforma denuncia que part de la parcel·la on ara hi ha l'hotel estava destinada a la construcció d'habitatges socials de promoció pública.

El cas es remunta al 1979, quan la Corporació Metropolitana va aprovar el PERI dels terrenys pròxims a l'estació. En aquell moment, el solar de l'actual hotel va passar a ser de titularitat de l'Estat com a conseqüència d'una expropiació. L'any 1991, en un nou PERI l'Ajuntament va requalificar la part de parcel·les que eren considerades vials per fer-les edificables. Ara bé, en cap moment es va canviar el destí de la porció dels terrenys que havia d'allotjar habitatges de protecció oficial. Senzillament es va ometre aquesta dada i el solar es va qualificar com a «edificable lliure».

L'hotel del passeig Sant Antoni. **INTERNET**

El fet consumat és que actualment, en comptes dels tan necessaris pisos de protecció oficial, el barri compta amb un nou hotel de quatre estrelles.

Un peritatge de parcialitat dubtosa

Els veïns de Vallespir, 25 continuen esperant la sentència que ha de dir si l'edifici on viuen es troba en estat de ruïna. Aquest es declararia si el cost de la reparació fos superior a la meitat del valor de l'immoble.

Redacció
Sants

Els inquilins, pensionistes o jubilats i amb contractes de renda antiga, han denunciat que estan patint assetjament immobiliari. Afirmen que malgrat que l'edifici requereixi reformes, està en bon estat i assenyalen: «Tot això és una maniobra de la propietat per fer-nos fora sense indemnitzar-nos».

Les notícies que han rebut, però, no són gaire esperançadores. El resultat del peritatge encarregat pel jutge sosté que la finca està en ruïnes. L'expert quantifica el valor total de l'immoble, on hi ha 10 habitatges, en 267.000 euros, una suma fins i tot més baixa que la que plantegen els propietaris (340.000 euros) i els inquilins (800.000 euros). Segons l'informe, els pisos costen entre 10.000 i 17.000 euros cadascun, mentre que les reparacions que cal fer ascendeixen a 192.000 euros.

El valor dels pisos determinat pel peritatge ha indignat els inquilins i les entitats que els donen suport, les quals han declarat que «es tracta d'un preu que no es troba al mercat, ni per als pisos de protecció oficial». També han posat en dubte la parcialitat del peritatge, ja que sospiten de la influència de la família Puigpelat. Han avançat que estan preparant mobilitzacions.

Ja es prepara la Festa Major del 2009

La Campanya «Volem les Festes al Parc» va propiciar un apropament entre l'organització de les 'Alternatives' i diverses comissions de carrers, que el passat 26 de novembre van entregrar al registre del Districte una valoració conjunta de la Festa Major de Sants 2008. El document ja apunta algunes propostes per a la propera edició.

Roser Benavent
Sants

Cartell de la Festa Major Alternativa 2008. **ARXIU**

La passada Festa Major va acabar, com tothom encara recorda, amb un èxit de públic i amb una impressionant mobilització popular que va esdevenir un concert rebel al mig de la plaça de Sants, com a resposta a les dificultats que l'equip de govern del districte va posar a la Festa Major Alternativa (FMA). Altres records importants són l'increment d'actes de cultura popular catalana, com el CremaPicaPuja, organitzat entre la FMA, els Diables i els Castellers.

Amb aquests bons records s'ha començat a treballar de cara al 2009, i la sintonia entre la FMA i moltes comissions de carrers es va tornar a materialitzar el passat 25 de setembre, amb una reunió de valoració de les festes on van ser convidades totes les comissions de carrers.

A més de constatar la necessitat d'un espai de comunicació fluid i continuat entre tots els grups organitzadors, la trobada va servir per planejar estratègies futures. Es va parlar de la preparació d'un pla global de neteja i lavabos públics i de la manera de fer front a la cada cop més gran ingerència del Districte en aspectes organitzatius interns dels carrers. També es va debatre sobre la utilització de les subvencions com a eines de control polític.

Els representants de la FMA van demanar als carrers el seu suport per aconseguir el parc de l'Espanya Industrial per al 2009, ja que entenen que és l'únic espai adequat per a unes festes d'aquestes característiques. Fins a sis carrers han signat la petició i el document de valoració conjunta de les festes, que ja s'ha fet arribar al Districte.

L'organització de la FMA ha fet les afirmacions següents: «Amb aquests antecedents, uns polítics aplicats estarien ja treballant sobre el format del 2009. Els nostres estan encara en estat de xoc o tal vegada prefereixen esperar que les festes de l'any vinent els tornin a petar als morros».

ENLLAÇ A BARRISANTS.ORG

Trobada d'entitats contra el Meeting Point

La crisi del sector immobiliari no ha impedit l'organització d'una nova edició d'una de les fires de la construcció més grans d'Europa. Un any més, concidint amb el Meeting Point, les entitats que s'oposen a la destrucció del territori han programat activitats de denúncia de l'especulació en una trobada al barri de la Sagrada Família. Entre altres temes es va tractar la relació entre especulació i repressió.

Es tanca la campanya per l'apostasia

El col·lectiu Nosaltres Marxem va tancar la campanya d'apostasia fent entrega de 166 sol·licituds per donar-se de baixa de l'Església catòlica. Aquestes s'han de sumar a les 380 apostasies que ja va presentar al Bisbat de Barcelona el juny passat. El col·lectiu valora molt positivament la campanya i ara passa el relleu a altres iniciatives similars.

www.nosaltresmarxem.cat

Els Divendres Faràndula continuen

El grup de rumba-rock Naraina va tocar el passat 7 de novembre, dins de la programació dels Divendres Faràndula, al Casinet d'Hostafrancs. Aquesta iniciativa, que ja ha portat al barri músics tan reconeguts com Pau Riba i Pi de la Serra, té prevista l'actuació del grup Fufü-Ai per al proper 12 desembre.

L'intercanvi a Sants

Diverses persones estan treballant per crear una Xarxa d'Intercanvi al barri, que es presentarà el proper mes de febrer en el marc de les jornades «Febrer Llibertari», organitzades per diverses entitats llibertàries.

http://intercanvisants.entodaspartes.net/

BarriSants, contra la crisi

El portal dels moviments socials del barri ha fet un web especial sobre la crisi. Sota el títol «Enfonsem el capitalisme, refundem les postres vides» s'hi pot trobar, entre altres coses, informació sobre el Punt d'Assessorament Laboral, obert tots els dilluns de 19 a 20 hores al Centre Social. També han penjat vídeos, material i enllaços a partir dels quals es pot analitzar críticament la crisi.

Reflexió sobre les violències de gènere

Coincidint amb els actes del Dia Internacional contra la Violència vers les Dones, L'Escletxa va organitzar una tertúlia al Centre Social el 28 de novembre. Una xerrada sobre la violència masclista al mitjans de comunicació va servir per reflexionar sobre el tractament que es fa d'aquest tema als *media* i per presentar i inaugurar les activitats del col·lectiu per a aquest nou curs. La novetat d'enguany és l'organització de trobades de reflexió, obertes a tothom, l'últim divendres de mes de 18 a 20 hores al Centre Social de Sants.

lescletxa@hotmail.com

El Carretó, nova cooperativa de consum del Poble-sec

Des del mes de març està en funcionament la cooperativa de consum agroecològic El Carretó, al barri del Poble Sec.

Albert Ricart Sanjuan
Poble-sec

El nou projecte defensa un consum responsable, respectuós amb el medi ambient i un comerç just per al productor i el consumidor. Es tracta d'una iniciativa de transformació social i política, més que no pas un supermercat ecològic.

Al Carretó s'hi poden trobar diferents productes en estoc i també es poden fer comandes setmanals (a través del correu electrònic) de fruita i verdura fresca i ecològica. Aquestes comandes es dirigeixen, després, a l'Alegria Pagesa Agroecològica (APA), de Balaguer. Per poder gaudir d'aquests productes s'ha de ser soci, fet que suposa pagar una quota mensual de sis euros i un dipòsit de 30 euros. A més a més, tots els socis participen, d'una manera o una altra, en el projecte.

La cooperativa El Carretó està oberta tots els dimecres, de 19.30 a 20.30 hores, a l'Ateneu Rebel. Es tracta d'un projecte impulsat per l'organització de l'esquerra anticapitalista Revolta Global i vol ser un espai de trobada, difusió i realització d'activitats polítiques, socials i culturals alternatives al Poble-sec, destinades a fomentar el pensament crític, l'acció i l'autoorganització. A més de la cooperativa de consum, l'Ateneu acull una llibreria.

Més informació:
Ateneu Rebel
(c. Font Honrada, 32-34, entrada pel carrer Mare de Déu del Remei)
http://elcarreto.org/

La imatge

Acció de denúncia dels responsables de la crisi

FOTO: MAULETS

Sota el lema «No pagarem la vostra crisi», sis joves de l'organització independentista Maulets es van encadenar el 13 de novembre a la porta de l'edifici principal de La Caixa en una acció per denunciar el poder financer com un dels causants de la crisi actual.

Parèntesi

UN TOMB PEL DICCIONARI

LLIBRE

El Senzill: guerrilla i presó d'un maqui

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS

Fa dos mesos el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga va publicar les memòries de Joan Busquets Verges. El Senzill és un company llibertari que va fer de guerriller. Va actuar, entre d'altres, amb Ramon Vila Capdevila i Marcel·lí Massana, anarquistes de la CNT que no van donar-se per vençuts i que, acabada la guerra del 36, van continuar la lluita.

Les memòries del Joan van ser publicades en un primer moment en anglès i, el 1998, en castellà. L'edició present ha estat traduïda al català, el text ha estat ampliat per l'autor en una cinquantena de pàgines i s'hi han afegit fotografies. Són unes memòries de lectura fàcil i amb un gran valor que no és el literari, sinó el fet que l'autor ens explica directament allò que va viure, ja que, com li va dir el *Culebras* abans de ser afusellat, explicar tot allò era la seva responsabilitat. A Sants les trobareu a la Ciutat Invisible i al Terra d'Escudella.

Pep i tu (Berga)

MÚSICA

En blanc

NOUR
KASBA MUSIC

Ens trobem davant la segona entrega de la nova banda d'en Yacine Belahcene després de l'èxit assolit amb els ja desapareguts Cheb Balowski.

En aquesta ocasió, Nour sintetitza més la seva proposta musical i encamina el seu estil cap a una mena de rock àrab que engloba influències diverses d'un costat i un altre de la Mediterrània. Elements on escollir no els en manquen. El recull és ric i es manifesta en el disc de manera diversa a través de diferents idiomes i expressions estilístiques. La combinació de la veu de Yacine amb la d'Olalla Castro presenta moments d'allò més enriquidors, especialment quan Olalla s'esplaia rapejant, com és el cas de la cançó «Narbat», on qualsevol es pot sentir còmode escoltant una història imaginable. Canten a l'amistat en aquest món tan boig, tenen moments que situen l'oient al Magreb i moments més rockers que fan necessària una segona audició. Molta sort en el seu viatge.

David Vázquez

CINE

Gomorra

MATTEO GARRONE

Roberto Saviano, amb l'obra del mateix títol que va esdevenir un autèntic èxit de vendes, ens va donar a conèixer les interioritats de la Camorra napolitana. No era difícil predir que faria el salt a la gran pantalla, com així ha estat. Des de la seva presentació al Festival de Cannes, on va aconseguir el premi del jurat, el film ha despertat un gran interès, sobretot perquè dóna a conèixer la forma d'operar d'aquesta organització, el poder de la qual arriba a tants estaments italians.

Amb un format quasi documental i estructurada en cinc històries, ens submergeix de manera molt realista dins aquest món. Hi contribueixen els intèrperts, alguns d'ells personatges autèntics d'aquesta mafia. Film difícil i violent, no és recomanable per al públic que només espera del cinema pura evasió. Itàlia la presentarà per als Oscar i no és difícil aventurar que s'endurà l'estatueta a la millor pel·lícula estrangera.

Lancelot

BURXANT ELS BYTES

Les eines P2P, en perill

El mes passat parlàvem de la possibilitat de gaudir de la programació de la televisió *on-line* a l'hora que volguéssim. Una de les eines de les quals parlàvem eren els programes *peer to peer* (P2P), que ens permeten compartir fitxers entre diferents usuaris. Un exemple d'aquests programes és el famós Emule o BitTorrent.

Aquests programes funcionen gràcies als milions d'usuaris que els usen i que comparteixen la seva música o les seves pel·lícules. D'aquesta manera, quan busques una cançó de Ràbia Positiva, el programa contacta amb l'ordinador d'algú que té aquesta cançó i la descarrega al teu PC.

Diversos grups, com ara RadioHeat, han demostrat que tenir les cançons a l'abast de tothom a Internet afavoreix els seus ingressos, ja que així augmenta el volum de gent que els coneix.

Malgrat tot, la UE (amb Sarkozy al capdavant) vol acabar amb les xarxes P2P amb l'excusa de la pirateria i vol imposar el model britànic en què, si es detecta que un usuari es descarrega música, automàticament se li desconnecta l'ADSL.

Bernat Costa

LAVABO

Abans de l'aigua corrent, la majoria de persones es rentava en una palangana col.locada en un aiguamans que, a més, suportava el sabó, la tovallola i la gerra d'aigua. No era gaire pràctic abocar l'aigua de la gerra amb una mà per esbandir l'altra. Quan va arriba l'aigua corrent es van instal·lar els lavabos: només calia obrir una aixeta i ja ens podíem rentar les dues mans alhora, sense gestos complicats. Li van posar el nom de *lavabo*, ja que el nou mètode permetia fer els mateixos gestos que el capellà a missa, quan un escolà li abocava aigua als dits en una palanganeta, mentre ell recitava un psalm que deia: «*Lavabo inter innocentes manus meas*» (Em rentaré les mans entre els innocents).

Text elaborat per en Jordi Esteban

LA CANÇÓ

En estos días

En estos días
todo el viento del mundo
sopla en tu dirección
la Osa Mayor corrige la punta
de su cola y te corona
con la estrella que guía la mía.

Los mares se han torcido
con no poco dolor
hacia sus costas
la lluvia dibuja en tu cabeza
la sed de millones de árboles
las flores te maldicen
muriendo celosas.

En estos días
no sale el sol sino tu rostro
y en el silencio sordo del tiempo
gritan tus ojos.

¡Ay de estos días terribles!
¡Ay de lo indescriptible!

En estos días
no hay absolución posible
para el hombre
para el feroz, la fiera
que ruge y canta ciega
ese animal remoto
que devora y devora primaveras.

En estos días
no sale el sol sino tu rostro
y en el silencio
sordo del tiempo gritan tus ojos.

¡Ay de estos días terribles!
¡Ay del nombre que lleven!
¡Ay de cuantos se marchen!
¡Ay de cuantos se queden!
¡Ay de todas las cosas que hinchan este segundo!

Ay de estos días terribles asesinos del mundo.

Silvio Rodríguez

Volem dedicar aquesta cançó a la Brigada Catalana Venceremos, que ha engegat una campanya de recaptació de fons econòmics per pal·liar els greus desperfectes ocasionats pels huracans Gustav i Ike, que van assolar el territori Cubà.

Des de LA BURXA volem contribuir a la difusió d'aquesta campanya i, per aquesta raó, transcrivim el número del compte corrent de la Brigada Catalana Venceremos: 2081 0443 53 3300000786 (Caixa Penedès).

RACÓ HISTÒRIC

Monuments a Sants

En un barri d'origen obrer com és Sants, que s'ha fet gran amb el treball i les lluites de la gent, semblaria difícil trobar exemples d'obres arquitectòniques o escultòriques que no tinguessin un objectiu merament funcional. I certament no n'abunden tant com en altres barris. Sants recorda més el seu passat gràcies a les grans xemeneies, com la del Vapor Vell o la de l'Olivereta, pensades per fer funcionar les grans fàbriques, que no pas amb altres conjunts escultòrics pensats per embellir els carrers.

Tot i això, també podem trobar alguns exemples que qualsevol santsenc reconeixeria de seguida. Deixant de banda la moderna estàtua del ciclista, inaugurada per commemorar l'origen santsenc de la Volta Ciclista a Catalunya i que sempre ha tingut partidaris i detractors, gairebé tothom recordaria dos exemples ben peculiars: l'estatua del *Ninyu* i la del *Xato*.

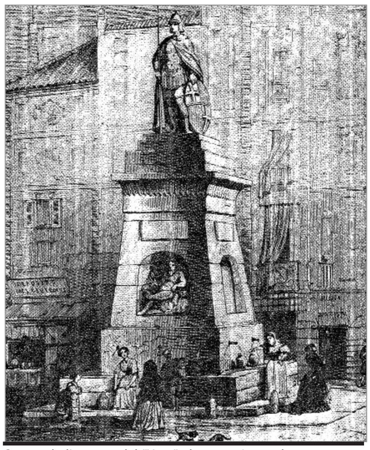
La primera és l'estàtua que es pot trobar a la plaça de Can Mantega, una font coronada per la silueta d'un nen. Aquesta font va estar anteriorment a la plaça de l'ajuntament santsenc, a l'actual encreuament entre la carretera i la rambla del Brasil, però amb l'obertura del cinturó el barri va perdre la plaça, l'edifici de l'antic ajuntament, i alguns santsencs fins i tot les cases. De tot allò l'ajuntament barceloní només va poder reubicar la font, enviant-la a Can Mantega.

Però la història de la segona estàtua citada, la que molta gent coneix encara com el *Xato*, és fins i tot més peculiar. Aquesta és l'estàtua que actualment es troba a plaça de Sants i que representa Neptú. Però tot i que ja fa molts anys que és a la plaça, aquest no fou el seu emplaçament original.

Com explica Joan Amades, l'estàtua de Neptú formava part d'un conjunt monumental, una font que era a l'actual plaça del Teatre, a tocar de la Rambla. La dita font va ser ornamentada l'any 1802 en ocasió d'una visita de la família reial. S'hi va afegir una piràmide adornada amb plantes i flors i la figura d'un sàtir, coronada per l'estàtua de Neptú. Però a l'imaginari popular Neptú quedava molt llunyà, raó per la qual la font fou coneguda com la *Font del Vell*. Enderrocada l'any 1877, el Neptú va iniciar el seu periple per la ciutat, que el va portar primer al parc de la Ciutadella, al costat de la cascada, i finalment a la plaça de Sants.

Però, segons expliquen, el trasllat de la plaça del Teatre al parc de la Ciutadella va ser força accidentat: el Neptú es va colpejar i va perdre part del nas. Així va adquirir per sempre el malnom de *Xato*.

Agus Giralt

Gravat de l'estatua del "Xato" al seu antic emplaçament

FOGONS DE TEMPORADA

La col

«Col i dona, tot l'any és bona». Curiosa comparació popular per lloar les excel·lències de la col. N'hi ha una multitud de varietats i es cultiva tot l'any, encara que quan millor la podeu degustar és en ple hivern. Diuen els pagesos: «Si vols tenir bona col, planta-la al juliol».

Coneguda ja a l'antiguitat, els celtes i els grecs la receptaven per curar malalties i així ràpidament ocupà un lloc d'honor a la cuina quotidiana. Se'n poden preparar una gran diversitat de plats. La forma més habitual és bullida, sola o amb patates i, tot i la forta olor en cuinar-la, el brou resultant fa una de les millors sopes vegetals que conec. Amb pa escaldat va ser la sopa mare de tots els sopars a la Catalunya de pagès fins ben entrat el segle XX.

Una varietat poc coneguda, però en procés de recuperació des del 1994 al Garraf, és la col brotonera o espigall. Aquesta varietat té un gust suau, i és molt adequada per trinxar-la amb patata, amb rosta o sense.

La recepta: trinxat amb rosta

INGREDIENTS

1 col mitjana
1 kg de patata
4 talls de cansalada de papada
1 botifarra negra
6-7 grans d'all
Oli d'oliva, sal i pebre

ELABORACIÓ

Renteu les fulles de col. No en descarteu les externes i més verdes, aquestes són les que donen més color i gust al plat! Peleu també les patates i trosseges-les. Poseu-ho tot a bullir amb aigua i sal uns 20 minuts o fins que siguin toves. Escorreu les verdures i guardeu el brou per fer sopa. Daureu la cansalada en una olla amb oli d'oliva i retireu-la. Peleu els alls i talleu-los a làmines i daureu-los en aquest mateix oli, juntament amb la botifarra negra tallada a rodelles. Quan els alls tinguin color, aboqueu-hi la barreja de col i patata ben trinxada i remeneu-la. Tot l'oli ha de quedar ben incorporat a la patata i la col. Com diu la dita, «Cols sense oli, deu-les al dimoni». Rectifiqueu-ho de sal i pebre i serviu-ho ben calent amb el tall de cansalada, ara ja rosta, a sobre. És el meu plat preferit! Que aprofiti!

Núria May Masnou

En moviment

IMMIGRATS en 1a persona

Amb la DKV fins a Sants

Conchi Anales Hens

L'any 1963, quan jo encara no tenia vint anys, el meu pare va decidir abandonar el poble i venir cap a Barcelona. Vivíem a Fuente Palmera, a prop de Córdoba, i treballàvem de jornalers, movent-nos per les finques dels «senyoritos».

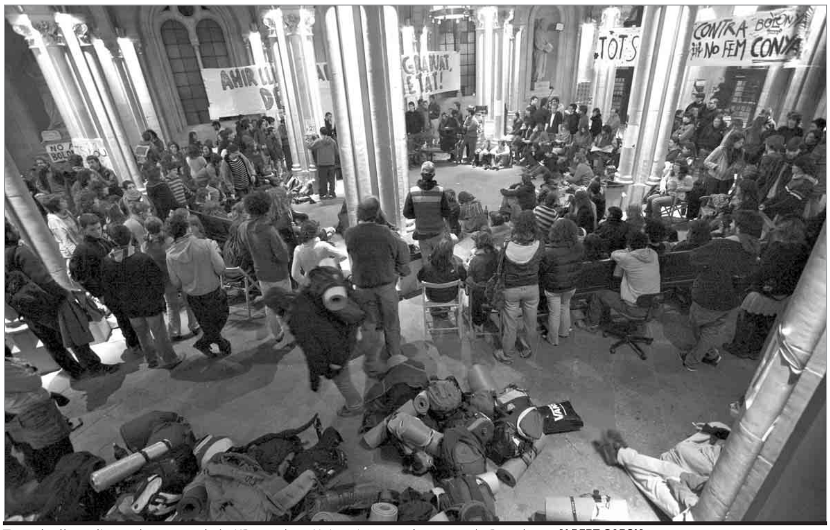
Però als darrers temps, amb la introducció de les primeres màquines de batollar, cada cop calia menys gent per recollir les olives. Al poble el futur es veia negre i la gent va començar a marxar massivament. Alguns anaven cap a Madrid, però majoritàriament la gent marxava cap a Barcelona, on es deia que hi havia molta feina. Cada setmana, durant molt de temps, sortia una furgoneta DKV carregada amb deu emigrants en direcció a Sant Andreu, on la gent del poble es va començar a instal·lar.

Així, el març del 1963, el meu pare i jo vam agafar la DKV. Volíem arribar a Barcelona i començar a treballar per tal de portar tota la família al més aviat possible. Del viatge només recordo anar vomitant des de Còrdova fins a València, després imagino que deuria dormir. Arribats a Barcelona, vam anar a viure amb alguns dels coneguts del poble a Santa Coloma de Gramenet.

Al cap d'uns mesos vaig conèixer al que seria el meu home, ens vam casar i vaig anar a viure a casa seva, a Sants.

Al barri encara hi havia molt poca immigració i quan anaves pel carrer se sentia parlar en català més que no pas ara. Però la sensació que tenies quan t'intentaves apropar a aquesta nova llengua era que la gent se la volia guardar per a ells mateixos, ja que, quan l'intentaves parlar, o se te'n fotien o fins i tot, de vegades, havies d'aguantar comentaris com «Vete a tu pueblo». Quaranta anys més tard em queda molt poc del poble i em sento el barri tant meu com si hi hagués nascut.

Què és el procés de Bolonya?

Tancada d'estudiants al rectorat de la UB a a plaça Universitat, en ple centre de Barcelona. **ALBERT GARCIA**

Les tancades d'estudiants en diverses universitats catalanes han posat d'actualitat les mobilitzacions, que ja vénen de lluny, contra els processos de reforma universitaris. Però contra què es lluita?

Irene
Sants

L'anomenat *Pla Bolonya* es va endegar l'any 1998 amb la Declaració de la Sorbona, que havia de suposar, finalment, l'aplicació de l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES) amb una data límit: l'octubre del 2010. Aquest procés ha de suposar, en teoria, la creació d'un espai universitari i professional comú, de manera que s'homogeneïtzi l'estructura de les carreres en itineraris de tres i quatre anys segons la titulació (grau i postgrau). A més, sorgeix la que s'anomena *moneda única educativa*, que són els nous crèdits ECTS. Aquests crèdits serviran per valorar el nombre d'hores cursades en totes les universitats.

Les crítiques a l'EEES van dirigides, sobretot, a denunciar les premisses neoliberals que han marcat tot aquest procés i que, de manera més o manco visible, van encaminades a la privatització de la universitat pública.

L'EEES va sortir a la llum a l'Estat espanyol amb la Llei orgànica d'universitats (LOU), proposada pel govern del Partit Popular l'any 2001. El partit que en aquell moment estava a l'oposició, el PSOE, va prometre derogar la llei quan arribés al poder. Tanmateix, després de gairebé una legislatura i mitja, només l'han modificat puntualment.

QUI APLICA LA REFORMA?

L'aplicació de l'EEES va a càrrec de la Unió Europea, que el 1998 ja declarava voler convertir la zona euro en l'àrea econòmica més competitiva. A més, s'hi suma que l'Organització Mundial del Comerç, el Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial van ser presents a la trobada del 1998, fet que fa pensar a la comunitat educativa que darrere d'aquesta reforma hi ha qualque cosa més que l'equiparació de titulacions a escala europea. De fet, una de les denúncies que més ha sonat és la de tractar els serveis públics seguint una lògica de mercat, fet que suposaria, en l'àmbit de l'educació superior, disminuir els costos (beques i ajudes), augmentar el preu de les matrícules i obrir les portes de la universitat pública a les empreses privades.

Opinió

Bolonya o LOU?

La declaració de Bolonya del 1998 té només sis pàgines. En ella, els països signants s'adhereixen a uns principis per establir l'àrea europea d'educació superior. Segons el document, a Europa cal poder comparar fàcilment titulacions, la seva estructura (grau i postgrau) i crèdits, amb la finalitat de promoure i facilitar la mobilitat de l'estudiantat.

El 2001 va sortir la LOU, que és la base, a l'Estat espanyol, d'aquesta reforma. I malgrat que va lluitar-se molt en contra de la LOU, aquesta ha trobat un bon refugi en el nom contra el qual es lluita ara, Bolonya. Però Bolonya no és una llei, sinó que és una llista de «bons propòsits», prou general perquè cada país, cada universitat i, fins i tot, cada professor, l'hagi aplicat a la seva manera. Els resultats seran la precarització de les condicions del professorat, la infantilització de l'estudiantat, l'augment abismal del preu de la llicenciatura (ara en forma de màster), i un llarg etcètera.

I tot això, argüint que és un canvi irremeiable, dictat per Europa.

Ocupacions d'universitats

Un novembre de protesta estudiantil, sens dubte. Una protesta que no només s'ha visualitzat al carrer en forma de manifestació, sinó que també ho ha fet en forma d'ocupacions de facultats de moltes universitats catalanes. En el moment del tancament d'aquest número de LA BURXA, sis facultats i un rectorat resten ocupats pels estudiants. Aquestes ocupacions no acabaran fins que els rectors acceptin les demandes plantejades per l'alumnat. En el cas de la Universitat Autònoma de Barcelona, les tres demandes són: que el referèndum del passat 25 de novembre fos legal i vinculant (ja que no ho va ser), el reconeixement del dèficit que pateix la universitat i la retirada dels 31 expedients i les 15 denúncies penals contra estudiants. Les reivindicacions dels estudiants tancats a la Universitat de Barcelona són quatre: la paralització de la implantació de l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES), la realització de referèndums legals i vinculants a les universitats, l'obertura d'un debat públic sobre l'EEES i, també, la retirada dels expedients i les denúncies a estudiants. Per part dels rectorats no s'ha donat una resposta afirmativa a les demandes, raó per la qual les ocupacions es mantindran.

La crisi financera i la banca ètica

L'experiència de Coop57 permet afirmar que hi ha possibilitats reals i viables de donar un ús diferent als nostres diners.

Hernan Córdoba
Ciutat Invisible

LA BURXA i l'Assemblea de Barri de Sants (ABS) creiem important analitzar quines són les causes de l'actual crisi econòmica. Partint del fet que aquesta crisi ha estat motivada per l'especulació sobre el diner i que un dels agents principals d'aquesta espiral han estat les entitats bancàries i financeres, hem cregut interessant investigar sobre quines possibilitats hi ha de fer un ús diferent dels diners que mantingui criteris de transparència, sostenibilitat i compromís social.

Al nostre territori i durant la darrera dècada s'ha desenvolupat una experiència molt interessant en forma de cooperativa de segon grau anomenada Coop57, que dirigeix la seva activitat envers el finançament ètic i solidari.

La crisi financera que estem travessant està servint perquè molta gent es pregunti per o estigui atenta a les activitats de les entitats financeres. Així, aquests dies veiem el complex entramat que està sent sacsejat i que agrupa interessos immobiliaris, sectors energètics o industrials, infraestructures, grans distribuïdores i una llista interminable de sectors econòmics. És en aquest context, quan patim pels estalvis o els diners que tenim a les entitats finaceres, que és un bon moment per reflexionar sobre la gestió dels diners que hi dipositem. Però també és potser ara que ens hem de preguntar quines són les causes de la crisi; més encara, si hi ha alternatives a aquestes entitats (que no passin per la sempre legítima rajola de casa on dipositar els diners) i saber que amb aquest fet no estem recolzant accions que ens semblin, com a mínim, èticament criticables.

Moment de l'assemblea general del Coop57 - secció Catalunya al Centre Social de Sants. **ARXIU**

EL COOP57

Coop57 sorgeix a Catalunya el 1995 sota els principis de coherència, compatibilitat, participació, transparència, solidaritat i reflexió. El seu naixement l'hem de cercar en la lluita obrera contra el tancament de les impremtes Bruguera de Barcelona, en què després d'anys de litigis amb l'empresa, 57 treballadors van ser finalment indemnitzats. Pel principi de coherència amb la línia de lluita que s'havia portat amb tot el procés, es va decidir que aquests diners es destinarien a fundar una mena de caixa de resistència per a projectes que difícilment trobarien possibilitats de finançament a les entitats de crèdit convencionals.

Amb els anys es consolida una estructura que permet que nous socis i col·laboradors es puguin incorporar al dipòsit, i es desenvolupa la capacitat d'atorgar crèdits i altres vies de finançament d'activitats d'empreses de l'economia social, ja siguin cooperatives, empreses de treball associat, associacions o altres entitats del tercer sector.

Recentment Coop57 va celebrar l'atorgament del préstec número 300, amb un total acumulat de més de 9 milions d'euros en crèdits a entitats sòcies. Actualment compten amb més de 238 entitats sòcies i 638 persones o entitats col·laboradores. Aquestes formen part de sectors tan diversos com l'economia productiva, la cooperació i solidaritat, els serveis a les persones, l'educació o els moviments socials.

LES FINANCES ÈTIQUES

Però Coop57 és només una de les entitats dedicades a les finances ètiques que podem trobar al territori, ja que en els darrers anys se n'han instal·lat algunes provinents d'altres països i se n'han creat de noves als Països Catalans. Podríem parlar del grup holandès Triodos Bank, que comprèn molts àmbits de l'economia solidària i del tercer sector, i d'altres d'àmbits més concrets, com FIDEM (Fundació Internacional de la Dona Emprenedora) i Acció Solidària contra l'Atur.

Des del 2005, sota el paraigua d'associacions promotores, a diverses comunitats autònomes de l'Estat espanyol, apareix la plataforma FIARE-BpE. Aquesta entitat, que es troba en fase de creació, es pretén constituir com una banca ètica que pugui ser capaç d'oferir tots els serveis o productes que ofereix la banca convencional però sota els criteris que ja hem comentat, característics de la banca ètica.

A l'actualitat, però, i a la llum de les dificultats que està travessant el sistema financer europeu i global, és complicat que el Banc d'Espanya concedeixi una llicència d'operacions a una entitat de nova creació en els estatuts de la qual no figuri la recerca de majors beneficis. FIARE-BpE estaria vinculada a la històrica Banca Popolare Etica italiana, que va néixer el 1994 a Pàdua dels esforços conjunts d'entitats del tercer sector, del volunatriat i de la cooperació internacional. Concebuda primer com una mútua per a l'autogestió, els canvis a la legislació financera van obligar que es constituís com a banc.

Les entitats financeres ètiques del territori tenen com a model desitjable aquesta entitat i des de diversos països o regions s'està plantejant iniciar processos de col·laboració sota un paraigua comú a escala europea, sempre amb la finalitat d'aconseguir la implantació d'una banca ètica que pugui oferir tots els serveis convencionalment atribuïts als bancs o les caixes.

Més informació:
http://www.coop57.coop

La cita

El proper 12 de desembre l'ABS convoca una xerrada que tindrà lloc al Centre Social de Sants per parlar de la crisi financera actual i de propostes alternatives de gestió econòmica o finances alternatives. A la xerrada hi participaran Ivan Gordillo, economista i membre del col·lectiu Taifa d'estudis d'economia crítica, i Ramon Pascual, el coordinador de la secció catalana de la cooperativa de serveis financers ètics i solidaris Coop57.

ESPAI DE TREBALL

N'hi ha que naixem estrellats

Marc Faustino i Vidal

Els i les que posseïm mala estrella, i aquests dies la premsa va plena d'exemples, som la classe treballadora.

Em pregunto quin sentit té aprovar una directiva europea que permet ampliar el temps de treball fins a 65 hores setmanals quan patim una onada d'expedients de regulació d'ocupació que poden deixar, segons experts en economia, un terç de la població catalana a l'atur.

Els efectes de l'atur són un cop molt dur si no estàs preparat/da. Les conseqüències en la capacitat adquisitiva i la manera com fer front a l'endeutament al qual ens hem acostumat poden derivar en drames personals que poden tenir com a efecte més evident la generalització de la pobresa. I la pobresa al nostre país no s'ha d'entendre en situacions d'exclusió o de marginació, sinó també en situacions de subsistència.

Es fa evident que l'objectiu de la classe capitalista és aconseguir que la classe treballadora cada dia sigui més dòcil en el món del treball. Qui gosarà aixecar la veu davant la imposició de les 65 hores, que no és l'única, si pot veure el seu lloc de treball amenaçat? La por i, en els pitjor dels casos, la coacció ataquen la dèbil resistència que hem de tenir per creure que podem capgirar la situació.

El sindicalisme, com a moviment, té molts reptes plantejats en les crisis capitalistes i en vull destacar dos. El primer és el d'aixecar la moral a la gent i fer veure, i fer creure, que la resistència és un acte que beneficia més que perjudica. El que ens perjudica és quedar-nos quiets/es impassiblement davant l'ofensiva capitalista. El segon, proposar alternatives democràtiques al món en què vivim.

Cultura

Moteando: una altra manera d'entendre el teatre

Durant el mes de novembre s'ha celebrat la primera Mostra de Teatre Anticomercial i de Dones organitzada per Moteando.

Albert Ricart Sanjuan
Sants

Motenado va sorgir com a homenatge a les dones que es dediquen i s'han dedicat al teatre, alhora que vol suplir les mancances per gaudir del teatre de forma lliure.

Amb aquestes premisses, del 27 al 30 de novembre es van dur a terme diverses activitats, com ara exposicions de fotos i il·lustracions, una taula rodona per tractar la situació de la dona al teatre, música en directe i menjars i sopars vegans. Però l'eix central van ser les obres que s'hi van representar.

El dia 27 es va inciar la mostra al teatre La Riereta, al barri de Sant Antoni, amb l'obra *Ausencia y Saudade in proceso*, que versava sobre l'univers femení des de les reflexions de cinc actrius. El 28, a l'Associació Cultural Humanfuzz del Poble-sec, s'hi va fer un taller de moviment, expressió i sinestèsia. El 29, a La Cosa Nostra, es va representar el musical infantil *La Pla-Pla*, a càrrec de La Cosina Teatro, i l'obra *Un homenaje a Nina*, de Xosé López. La cloenda es va fer amb *No más lágrimas*, un recull d'obres del col·lectiu madrileny Marías Guerreras, i *Rèquiem,* del Grup de Teatre de l'Ateneu Candela.

Un moment de la representació de *La Pla-Pla*. **INTERNET**

Els organitzadors plantejaran si continuar el projecte d'acord amb la valoració que facin de les jornades.

20 anys terroritzant el barri

Cartell de l'edició d'enguany. **INTERNET**

Agus Giralt
Sants

La Marató de Cinema Fantàstic i de Terror de Sants, Hostafrancs i la Bordeta ha arribat enguany a la seva vintena edició. La cita, que durant tot aquest temps ha servit com a finestra oberta a uns gèneres considerats com a subcultura i sovint poc valorats, s'ha convertit en un dels esdeveniments culturals importants del barri.

Uns 700 espectadors van assistir a les 12 hores de cinema que el passat 22 de novembre van tancar l'edició present. L'èxit de la iniciativa va fer que a la una de la nit s'exhaurisin totes les entrades.

Però a banda de les 12 hores de cinema, que és l'activitat més coneguda, també es van dur a terme altres actes: partides de rol, rutes pel Sants Misteriós, projeccions en una sala B (dedicada al cinema *underground*), paradetes i un servei de bar.

I és que, com queda clar, la Marató de Cinema Fantàstic i de Terror no es limita a la projecció de films. Des del principi també ha organitzat un concurs de curtmetratges obert a tothom. Del 17 al 20 de novembre es van projectar els films participants, que en total van ser 114, i el divendres 21 es va dur a terme el lliurament de premis.

Els curts premiats van ser *The werepig*, com a millor curt d'animació; *El tio que sale en todas las fotos*, com a millor idea original; *Porque hay cosas que nunca se olvidan*, amb el premi Pere Garcia Plensa, i *Novatada sangrienta,* amb el premi Chicha Cutre, dedicat a films *amateurs* realitzats amb mitjans limitats.

Fiestraviesa, teatre i reivindicació

A. G.
Sants

Teatraviesas, el grup de teatre de l'oprimit que té la seu a Can Vies, va organitzar el divendres 28 de novembre al mateix centre social una jornada festiva i reivindicativa. Amb la Fiestraviesa, el col·lectiu de teatre de l'oprimit ha volgut reflexionar sobre l'assetjament immobiliari i solidaritzar-se amb la gent que el pateix. El públic assistent va poder veure respresentada l'obra de teatre fòrum *La vida no es pot empaquetar*. A més, es va fer una xerrada amb un dels col·lectius afectats, els veïns del carrer Vallespir, 25.

Homenatge als escriptors empresonats

Agus Giralt
Sants

A iniciativa del Pen Clube, el 15 de novembre es va commemorar el Dia Internacional de l'Escriptor/a Empresonat/da. La jornada, que va servir per fer un reconeixement a totes aquelles autores i autors que pateixen presó, exili i repressió política pels seus escrits, va comptar enguany al barri amb la participació de la Ciutat Invisible.

A l'aparador de la llibreria santsenca es poden contemplar algunes de les obres que es van citar: des de poetes i contistes exiliats com Mario Benedetti i Pere Calders, fins a activistes empresonats com l'irlandès Bobby Sands, Lluís Maria Xirinacs i el llibertari Xavier Cañada, passant per intel·lectuals militants com l'alemanya Ingrid Strobl, l'afroamericana Angela Davis i el pres gallec Xosé Tarrio.

El mostrador

Cada vegada hi ha més gent que aposta per una altra manera de consumir, sobretot pel que fa a l'alimentació. Som el que mengem, i l'elecció del nostre consum no només influeix en nosaltres mateixos sinó que també modifica el nostre entorn. S'està produint un increment en la demanda de productes ecològics, locals i de temporada, i això suposa una oportunitat per a molts pagesos joves. Molts estan apostant per aquest tipus d'agricultura, o s'ho estan pensant, però la realitat és que ara per ara no hi ha suficients pagesos actius per assumir tota aquesta demanda. I ens hauríem de plantejar el perquè: no és un repte fàcil, requereix esforç, recursos i algú que els doni suport, i no sempre es donen els tres factors alhora.

Els nous pagesos

Cooperativa Germinal

A Germinal lluitem per un consum crític, conscient i sobretot transformador. Per això és indispensable que estiguem al costat d'aquests nous pagesos: són el futur del moviment, i sense ells aquesta lluita no té cap sentit.

Ens els nostres 15 anys de trajectòria a Sants, ens ha estat acompanyant el Martí, un pagès de Llavaneres que fa molts anys que s'hi dedica, i proveeix molts altres col·lectius. Ell ja té el projecte consolidat i això ens ha permès desvincular-nos-en i acomplir un dels nostres ideals: recolzar projectes joves i prometedors com l'Arc de la Natura.

Arc de la Natura són dos pagesos joves, l'Àlex i la Montse, ubicats en una finca d'Argentona, que aviat ens proveiran de fruites i verdures. El 2007 es van proposar optar per l'agricultura ecològica en un tros de terra que feia temps que no s'havia cultivat. Així va poder gaudir del temps de repòs necessari per ser una terra apta per a aquests tipus de conreu.

D'altra banda, Germinal Farró, Vallès i ara Poble-sec també han apostat per un projecte jove. Cal Rosset són tres pagesos, dos dels quals són socis, un de Farró, i una de Sants. Ambdós projectes estan vinculats a la Xarxeta, un col·lectiu de pagesos i pageses de Catalunya que treballa de manera similar però autònoma i que fa assemblees periòdiques per intercanviar coneixements, eines, productes i inquietuds.

Consumir és una altra manera de votar per allò en què creiem i poder ser més coherents amb els nostres ideals. Només caminant conjuntament transformarem el món.

Més informació:
http://calrosset.com/?q=node/4.

Arreu

QUÈ ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS?
En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardarmar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Bloc de Maulets a la manifestació del 8 de novembre a Perpinyà. **FLORIAN MIENVILLE**

Catalunya Nord: més viva que mai

La cloenda, el 8 de novembre, del Correllengua 2008 va aplegar 2.000 persones als carrers de Perpinyà. Els organitzadors han qualificat d'èxit la diada i l'organització prèvia dels actes.

Amaya Ruiz
Perpinyà

«Ens cal millorar la visió que tenim de nosaltres. Patim autoodi i hem d'invertir el procés». Això és el que cal per continuar avançant a la Catalunya Nord, segons Hervé Pi, secretari i fundador de l'associació Aire Nou de Baó, vicepresident de la Federació d'Entitats per la Defensa de la Llengua i la Cultura Catalanes a la Catalunya Nord i cap de colla dels Castellers del Riberal. Hervé considera que els nord-catalans i els nouvinguts al país tenen ganes de trobar una identitat i que cal ser-ne més conscients per aprofitar aquesta dinàmica.

«Cada vegada hi ha més propostes en català que apleguen més gent. Festes com l'Identi'CAT, que organitza Aire Nou de Baó, la Bressolada, que és la festa de les escoles Bressola, o els actes del Correllengua, atrauen gent i n'atraurien més si fossin més explicats, més coneguts», diu Hervé. A més, considera que «si hi ha una manca de mitjans, hi ha una manca d'autoestima. Part de la població és incapaç de concebre que es pot escriure, proposar, crear... en català».

El 2009 es commemoren els 350 anys del Tractat dels Pirineus, pel qual la corona hispànica va cedir els territoris del nord de Catalunya a l'Estat francès. Aquest aniversari ha de servir per divulgar aquesta part de la història, tot sovint manipulada i moltes vegades desconeguda. Les conseqüències de la partició del territori i de la pèrdua de les institucions pròpies són immenses. El país va quedar esquarterat i, segons diu Hervé, «el desconeixement de la nostra història és enorme al nord, però també al sud. Avui a la Catalunya Nord poca gent és capaç d'explicar qui era Jaume I, per què tenim el Palau dels Reis de Mallorca, qui era l'Hereu Just o en Josep de Trinxeria... Recordar la història, ser orgullós dels moments importants, dels nostres herois seria una passa cap a l'autoestima».

RECONEIXEMENT DEL CATALÀ: NOMÉS PARAULES?

En l'últim any hem pogut veure com el Consell General dels Pirineus Orientals i el Congrés han mogut peça. D'una banda, el Consell General va aprovar el 10 de desembre del 2007 la Carta del Català, que el reconeix legalment com a llengua del departament dels Pirineus Orientals. De l'altra, el Congrés (l'Assemblea Francesa i el Senat) va aprovar el juliol passat la reforma de la Constitució, on es recull que les llengües anomenades «regionals» pertanyen també al «patrimoni de França». Aquests dos reconeixements, però, no es veuen amb gaire optimisme.

Enric Vilanova és advocat i polític nord-català i regidor d'ERC a l'Ajuntament de Perpinyà. Per ell, la Carta del Consell General no té cap valor jurídic, es tracta simplement d'una declaració d'intencions que de moment no té cap traducció en fets concrets. Hervé Pi, per la seva banda, considera que la Carta va ser una gran sorpresa, però que ara s'esperen els fets.

Quant al tímid reconeixement del català per part de l'Estat francès, per Vilanova «dir que la Constitució francesa reconeix les llengües minoritàries és una estafa. La Constitució no crea cap dret positiu a favor de les llengües anomenades *regionals*, jurídicament no ha canviat res».

Hervé Pi fa el repàs de les conclusions: «Al final se parla de les llengües minoritzades en un llunyà article 75 que deixa les responsabilitats a les col·lectivitats territorials. No hem d'esperar res de l'Estat. La solució la trapa-rem a casa».

Associacionisme

Qui es mou?

>Federació d'Entitats per la Defensa de la Llengua i la Cultura Catalanes: nascuda a Perpinyà el 1980. Aplega més de 50 entitats catalanes de molts àmbits de la societat civil.
>Casal Jaume I: reobert a principis d'enguany. Impulsat pel grup de joves l'Agasalla, és un punt de trobada que ofereix activitats diàries.
>Escoles Bressola: el 2007 van celebrar els 30 anys d'existència. Escolaritzen íntegrament en català més de 600 infants de 2 a 15 anys en set centres de primària i un col·legi de secundària. Enguany s'han pogut assumir més alumnes gràcies, principalment, a l'estrena del nou Col·legi Pompeu Fabra, al poble del Soler (Rosselló).

Més informació:
http://www.federacio.cat/
http://airenou.cat/
http://agasalla.blogspot.com/
http://www.bressola.cat/

El Districte s'apuja el sou...

Sorprèn que els sous dels càrrecs del Districte s'incrementaran, segons el pressupost de l'Ajuntament de Barcelona, un 100,42%.

... i la cooperació és una cúpula de l'ONU

La polèmica cúpula de la Sala XX del Palau de les Nacions ha costat 20 milions d'euros. S'ha reconegut que aquests diners estaven destinats a cooperació.

SOLIDARITAT

Empresonats per 50 euros

Dos membres de la CNT han passat cinc dies a la presó Model per no pagar una pena multa de 50 euros cadascun. Els dos activistes van ser condemnats per un delicte de resistència a l'autoritat que, segons els Mossos d'Esquadra, va tenir lloc el 17 de juny del 2006 quan es dirigien a una manifestació.

Des d'un primer moment, els sindicalistes es van negar a abonar l'import de la pena multa, ja que la consideren un càstig injust i injustificat, que només lliura de l'ingrés a la presó aquelles persones que tenen recursos econòmics per fer front a la sanció.

Davant d'aquest impagament, el 20 de novembre la policia autonòmica va detenir i va traslladar a la presó Pablo, que va ser alliberat el dia 24, un dia abans del que estava previst. Martín, l'altre activista, va ser detingut el dia 21, en una concentració de suport al seu company, i va sortir de la Model el dia 26.

Durant aquests dies s'han fet diverses accions de suport als represaliats, que també han servit per denunciar les penes multa.

Desembre de 2008

la Burxa

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dilluns al vespre al CSA Can Vies
(c. Jocs Florals, 42)

Periodicitat: mensual

Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@barrisants.org
Plana web: www.barrisants.org/laburxa

LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa hi han col·laborat:

Gemma Parera Álvarez, Pau Canela, Bernat Costa, Jordina i Laia Sánchez Amat, Carme Roselló, Ester Rams, Albert Ricart Sanjuan, Miquel Darnés, Anna Farré, Jordi Esteban, Agus Giralt, Irene, Yolanda, Albert Garcia, David Vázquez, Ignasi, Núria May Masnou, Jordi Soler, Marc Faustino i Vidal, Conchi Anales Hens, Cooperativa Germinal, Assemblea de Can Vies, Natàlia Ramos, Meritxell Sánchez Amat, Assemblea de Barri de Sants, Lancelot, Hernan Córdoba, Amaya Ruiz, Florian Mienville i Jordi Villanueva.

MIREN LEGORBURU:

«La política és com l'esport, és una cosa que tots hauríem de practicar»

Miren és regidora per Acció Nacionalista Basca a l'ajuntament d'Hondarribia. **JORDINA**

L'associació d'Amics i Amigues d'Euskal Herria ha convidat Miren Legorburu com a membre de l'esquerra abertzale per explicar la situació que s'està vivint allà. És regidora des de fa cinc anys del principal grup d'oposició d'una ciutat de 16.000 habitants, i ha format part a les llistes il·legalitzades al Congrés espanyol per ANB.

Jordi Villanueva, Carme Roselló i Jordina Sánchez Amat
Sants

Què és l'esquerra abertzale?
Quan vaig néixer ja s'encunyava el terme. *Abertzale* significa independentista. És un terme molt integrat en nosaltres, és aquella persona defensora de la seva terra, nacionalista, però amb més força, i d'esquerres.

Acció Nacionalista Basca (ANB), que aquest any fa 78 anys, va ser el primer partit que va dir que el tema social havia d'anar unit al tema nacional, mentre que el lema del PNB era, i és, «Déu i la vella llei». D'alguna manera, ANB va ser el germen de l'esquerra abertzale.

En quina situació està l'esquerra independentista basca?
Viu, com tota Euskal Herria, en un estat d'excepció, però aquest es plasma més en nosaltres, perquè estem il·legalitzats. Una il·legalització que ens ha dut al punt que la direcció de l'esquerra abertzale estigui a la presó.

Davant d'això, quines expectatives teniu?
Euskal Herria està en èpoques de canvi. El poble basc està exigint un canvi real, en un marc democràtic, en què pugui elegir el seu futur. L'expectativa que tenim és forçar aquest canvi i impedir que els partits autonomistes cometin un frau, com fa trenta anys van fer. Amb la mort de Franco es pensava que podrien obrir-se portes a l'autodeterminació. Ens van vendre un estatut d'autonomia que no complia amb les expectatives del poble basc.

> **«L'esquerra independentista basca viu, com Euskal Herria, en un estat d'excepció»**

Us presentareu a les eleccions del 2009?
Hi ha molts rumors que l'esquerra abertzale està preparant una llista blanca. Jo crec que són expectatives falses. El Govern espanyol no vol que l'esquerra abertzale es presenti a les eleccions, per tant seran unes eleccions antidemocràtique perquè una part del poble basc no podrà elegir l'opció que vol. De totes maneres, segurament sí que hi estarà present, no amb unes paperetes, sinó en el debat polític, perquè farà que el debat giri al voltant del canvi que es necessita.

L'esquerra abertzale treballa especialment en l'àmbit municipal.
Nosaltres hem estat present a tots els ajuntaments d'Euskal Herria en els últims trenta anys, i crec que la nostra força és que som molt actius en tots els àmbits socials. Practiquem una política participativa, estem en contacte amb els agents socials, amb els barris, procurem que els pressupostos siguin participatius. Crec que aquest és el nostre fort. A més de tenir un projecte polític independentista i socialista, i treballem en tots els camps, i això el veïnat ho reconeix.

Jo dic que la política és com l'esport, és una cosa que tots hauríem de practicar, el problema surt quan comencen els sous milionaris. La política hauria de ser rotativa, no hi hauria d'haver alcaldes vitalicis, i tots els veïns hauríem de participar en els problemes que ens afecten. A més, l'esquerra abertzale no es mou, com altres partits, per interessos econòmics i personals, som solidaris.

Com es viuen les diferències respecte d'altres vessants polítics, que semblen insalvables?
De fet, les diferències polítiques són insalvables, perquè des dels altres vessants volen mantenir de totes les maneres el sistema actual, no només el polític, sinó també el social. Nosaltres volem canviar-lo tot, perquè creiem que no és democràtic, que no respecta ni els drets individuals ni els col·lectius, perquè no és solidari, ni sostenible, per moltes raons. Després ja hi ha les relacions personals. Jo, per exemple, em porto molt bé amb els regidors del PSE del meu ajuntament, i em portava molt bé també amb la regidora del PP. Són relacions personals que van més enllà, i que no a tots els llocs són iguals. A mi mai m'ha dit un regidor del PP o del PSE assassina, però a altres ajuntaments això passa.

> **«El poble basc està exigint un canvi real, en un marc democràtic, en què pugui triar el seu futur»**

Com has arribat a ser regidora?
La militància de l'esquerra abertzale treballa en diferents camps, cadascú en aquell que se senti més còmode. Jo he format part de la junta del col·legi de les meves filles, he estat presidenta de l'associació de veïns, he participat amb una associació que treballa per l'oficialització de l'èuscar a tot Euskal Herria, d'una comissió antiincineradora de residus, etc. Vinc dels moviments socials. Jo no em veia parlant en públic, ni representant ningú, jo sempre anava on anava a títol personal. Però amb la il·legalització de l'esquerra abertzale, som centenars els militants que hem hagut de donar un pas endavant, deixar-nos de vergones, del «No serveixo per a això», perquè no hi ha ningú més. De totes maneres, he de dir que totes les persones que hi havia abans eren igual que nosaltres.

Vinyeta

Agenda

[DIVENDRES 5 de desembre]
20.00 | **Cafeta** [Lloc: Can Vies. Organitza: Local d'Assaig de Can Vies]

[DIMECRES 10 de desembre]
19.30 | **Xerrada «Renaize Project» sobre Pedro Álvarez i Renato, morts per la policia** [Lloc: Can Vies]

[DIVENDRES 12 de desembre]
19.00 | **Acte amb Coop57 i Taifa** [Lloc: Centre Social de Sants]

19.30 | **Xerrada, sopar i cafeta** [Lloc: Can Vies. Organitza: Assemblea de Joves de Sants]

20.30 | **Divendres de Faràndula: Fufü-Ai** [Lloc: Cotxeres de Sants. Organitza: Assemblea de Barri de Sants]

[DISSABTE 13 de desembre]
22.30 | **Concert antifeixista amb Ork's Machine & Moover i El Nota** [Lloc: Can Vies]

[DIMECRES 17 de desembre]
21.00 | **Sopador** [Lloc: Can Vies]

[DIVENDRES 19 de desembre]
20.00 | **Festa** [Lloc: Can Vies. Organitza: Teatraviesas]

[DISSABTE 20 de desembre]
20.00 | **Festa** [Lloc: Can Vies. Organitza: La Quinkalla]

[DIMECRES 25 de desembre]
19.30 | **Cafeta de Nadal** [Lloc: Can Vies]

16 ANYS SENSE PEDRO ÁLVAREZ
[DILLUNS 15 de desembre]
11.30 | **Ofrena Floral** [Lloc: plaça Catalunya, l'Hospitalet de Llobregat]
20.00 | **Concentració** [Lloc: plaça Universitat. Organitza: Plataforma Pedro Álvarez]

CAP D'ANY
[DIVENDRES 31 de desembre]
20.30 | **Concentració de suport als presos i preses davant les presons**
00.00 | **Revetlla de cap d'any a Cal Borinot** [Lloc: Vallespir, 28]
00.00 | **Festa de cap d'any a Can Vies** [Lloc: Can Vies]